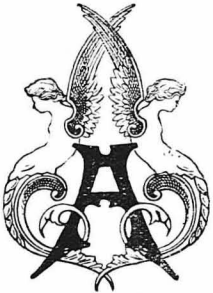

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRY CONTI

ΟΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΟΙ

ΜΕΣΩΣ, μόλις γύρισε από την αγορά, ή Φραγκίσκη, ή υπηρέτρια του Ζάν Σουμπερένυ, άποθεσε βιαστικά τὰ φρονιά της, ανέβηκε γρήγορα έπάνω και, άνοιγοντας, χωρίς να χτυπήσει την πόρτα του δωματίου του κυρίου της, φώναξε :

— Α! κύριε!... Δεν τὸ μάδατε άκόμη;... Άπελειράθησαν νὰ δολοφονήσουν την περσικὴν νύχτα τὸ γέρο Ματθία, τὸ χημιάτα...

— Τὸ γέρο Ματθία;...
— Μάλιστα, κύριε... Τὸν μισοκόποσαν... Τὸ κατάρρεσαν τέσσαρες μαχαίρες πτην πλάτη, μὴ εφευχθὸς τὸ μαχαίρη γλύστρισε άπάνω στὰ πόδια καὶ ὁ γυαλὸς εἶπε πὸς δὲν θὰ πεθάνη... Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν έμποδίζει νὰ μὴν ἔχη συνέλθει άκόμα...
— Ἄλλὰ ἔλασα νὰ σὰς πὼ : ὅλη την ὥρα,

στὸ παραλήρημά του, έπανάλαβαν τὸ ὄνομά σας... ἢ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ σας... «Σουμπερένυ... Σουμπερένυ!...» λέει ὀλοένα!

— Τι λές, Φραγκίσκη; φώναξε ὁ Ζάν, πὸς ἔγινε ἄξαγμα γλιωμῶς.
— Λέω αὐτὸ πὸς μοι εἶπαν... Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτὸ... Λένε άκόμα, κύριε, πὸς εἰσαπτε μάργα καὶ πὸς ῥιζνετε τίς τέρες...

— Καλά!... Καλά!... Φραγκίσκη!... Πήγαινε νὰ ποῦ φέρης τὸ έπαινοφόρο μοι καὶ τὸ μισοκόπονι μου...

Καὶ ἐνὸς ἡ ὑπηρετρία βήκε ἔξω, ὁ Ζάν Σουμπερένυ διεσθῆθηκε στὸ γραφεῖο του, άνοιξε ἕνα μισοκλειστὸ σινιάρι, πήρε ἀπὸ μέσα ἕνα μῆτρο χαρτονομίσματα καὶ μετοχές, καὶ, ἀφοῦ τὰ ἔβαλε στὴν τσέπη του, βήκε ἔξω γὰ νὰ συναντήσει την ὑπηρετρία του.

Ὁ Ζάν καὶ ὁ Ἰωσήφ Σουμπερένυ ἦσαν ἰδιωμα ἀδελφοὶ καὶ ἔμοιαζαν τόσο πολὺ, τόσο καταληρητικά μεταξύ τους, ὥστε δὲν τοὺς ἔχωριζε κανεὶς παρὰ ἀπὸ τὰ φρονιά τους. Ὡς χαρακτήρες ὅμως οἱ δύο ἀδελφοὶ ἦσαν ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο.

Ὁ Ζάν, ὁ κύριος τῆς Φραγκίσκης, περνοῦσε σ' ὅλη τὴν χῶρα ὡς ἕνα φοροκλιμένο κεφάλι, ὡς ἕνας ἀνθρωπος ἔξαιρετικὰ ομορφάνδρος. Αὐτὴ τὴν φημὴν τὴν εἶχε άποκτήσει ἀπὸ τὸν καιρὸ πὸς πήγαινε σχολεῖο, ἀπ' ὅταν εἶχε ἀποβλήθῃ τρεῖς φορὲς γὰ διάφορες μεγάλες ἀταξίες. Μετὰ τὴν τρίτη ἀποβολή του, κατάρρεθη στὸ ἔμπορικὸ ναυτιο καὶ ἐπὶ πολλὰ χρόνια δὲν ἔγινε λόγος γι' αὐτόν, ἔκτος ἀπὸ μὴ φορὰ, ὅταν πεθάναν οἱ γονεῖς του, τὸν ὁποῖον ἔζητησε διὰ πληρεξουσίου τῆ μισῆ κληρονομία.

Ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ δώδεκα χρόνια, ἔξαγμα, ὁ Ζάν ἔξαγινε στὴ χῶρα. Σουνοδονόταν ἀπὸ ἕνα παιδί, ἠλιθία μερικὸν μῆνον, καὶ ἀπὸ τὴν παρὰμὰν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, τῆς Φραγκίσκης, πὸς ἦταν τότε ὑπηρετρία του. Ὑστερα ἀπὸ ἔξη βδομάδες ὅμως τὸ παιδίκα πέθανε. Ἀπὸ τότε ὁ Ζάν ἄρχισε νὰ ζῆ ἀν ἔρημότη. Ἀποταρξινόμενος στὸ ἀίσιμο ἔξωχο τοῦ σπιτι, πὸς ἄπειρε περισσότερο ἀπὸ ἕνα γλιωμῆτρο ἀπὸ τὴν πόλη, δὲν συναναστροφῆταν κανένα, ἔμενε ἡμέρες ὀλόκληρες κλεισμένος μέσα καὶ δὲν ἔβγαινε ἔξω παρὰ τὸ ἀπόβραδο.

Ἡ περιεργὴ αὐτῆ ζωῆ ἔκανε νὰ λέγονται πολλὰ εἰς βάρος του στὴ χῶρα. Ψιθυρίζαν, μεταξύ τὸν ἄλλων, ὅτι ὁ Ζάν Σουμπερένυ εἶχε κίσιπο βάρος στὴ συνειδήσι του καὶ, ἀπὸ στίμα σὲ στίμα, οἱ ψιθυροὶ αὐτοῦ ἔγιναν γνωστοὶ παντοῦ. Ἐστὶ πὸς τότε οἱ οἰκοθεοροῦσαν τὸ Ζάν σὴν παρία.

Ἡ βιαροὶ τοῦ Ἰωσήφ Σουμπερένυ, ἀντίθετα πρὸς τὴ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἦταν, ὅπως ὄλεον τὸ νόμοον, κοινή. Ὡς μαθητῆς εἶχε σταθῆ ἰσθόδεγμα καλῆς διαγωγῆς. Ὡς νέος πάλι σπούδασε νομικὰ στὸ Παρίσι, ἔδωσε μ' ἔπιτυχία ἔξετάσεις, καὶ ἔπειτα ἔξαγινε στὴν πατρίδα του, ὅπου παντρεύτηκε μὴ εἰσοχὴ νέα, τῆς ὁποίας ἡ προικία, ἔνομιμὴν μὲ τὴν περιουσία του, τοῦ ἔπέτρειψε ν' άνοιξη τὸ καλύτερο συμβολαιογραφεῖο τῆς

ἐπαρχίας. Ἡ γυναίκα του τοῦ εἶχε χαρίσει δύο χαριτωμένα παιδιά, ἕν ἄγορι καὶ ἕνα κορίτσι. Ἐστὶ ὁ Ἰωσήφ, ἔκτιμώμενος ὡς ἰσθόδεγμα καλοῦ ἀσποῦ ἀπὸ τοὺς συμπολίτες του, εἶχε ἔκλεψη ἀπ' αὐτοὺς δημοτικὸς συμβόλοος, καὶ ἔτοιμάζονταν νὰ γίνῃ βουλεγετῆς καὶ ἔμποργὸς ἴσιος...

Μὲ τὴν ὄψι πεινιήν, μὲ τὰ μάτια βλοσυρὰ, μὲ τὸ μέτωπο ομορφωμένο καὶ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ σινεπασιμένα, ὁ Ἰωσήφ Σουμπερένυ ἔκοπε νεργικά βόλτες μέσα στὸ γραφεῖο του, τοῦ ὁποῖου εἶχε κλεισίει τὴν πόρτα, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶχε ἔργασία.

Καθὼς ἐβάδιζε, χωρίς νὰ τὸ θέλην καὶ αὐτὸς, ψιθυρίζε ὀλοένα διάφορες σῆτοιες καὶ κομιμένες φράσεις.

— Ἐγὼ!... Ἐγὼ!... Εἰμ' ἐγὼ! ἔλεγε. Πὸς μπόρεσα;... Πὸς μπόρεσα; ἔξαγμα, διακόποντας τοὺς μονόλογον του, διεσθῆθηκε ἀποασιστικά στὸ γραφεῖο του καὶ ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ ἕνα περιστροφο. Μὰ ἔκείνη τῆ στιγμή ἀντήχησε τὸ κοῦδον τῆς ἔξωπορτας... Ὁ Ἰωσήφ άνοιξε γρήγορα τὸ παράθυρο, ἔσαργε καὶ εἶδε τὸν ἀδελφὸν του πὸς περιμένε ἀπ' ἔξω.
— Ὁ Ζάν ἔδα! εἶπε. Τι σημαίνει αὐτὴ ἡ ἔπίσειρη; Τὸ ἔμαθαν καὶ οἱ...
— ἔπειτα ἔξαγάβατε τὸ πιστόλι στὸ γραφεῖο του καὶ ταξτοποίησε μερικὰ χαρτιά. Λέν εἶχε προτάσει άκόμα νὰ τὸ βάλῃ σὲ τάξι, ὅταν ἡ πόρτα άνοιξε καὶ παρουσιάστηκε ὁ Ζάν.
— Ἦταν γλιωμῶς, τόσο γλιωμῶς, ὥσὸ καὶ ὁ ἀδελφός του.

Ἐπιτήκε μέσα χωρίς νὰ προφέρῃ λέξι, ἔκλιψε μὲ προσοχὴ τὴν πόρτα, ζήτησε τὸν ἀδελφὸν του κατὰμιατα καὶ εἶπε μόνο αὐτῆς τίς λέξεις :

— Α! Ἰωσήφ!... Πὸς!... Ἐσὺ!... Ἐσὺ!...

Ἐστὶ ἕνα δευτερόλεπτο οἱ δύο ἀδελφοὶ στάθησαν ἀκίνητοι, ὁ ἕνας ἄπέναντι στὸν ἄλλο. Ὁ Ἰωσήφ μὲ τὸ κεφάλι σκιαμένο, σινεοφρομῶνος, βλοσυροῦς, ὁ Ζάν μὲ τὰ μάτια ἔγυα καὶ μὲ μὴ ἔκφρασι δόνησης ζωογραφισμένης στὸ πρόσωπό του.

Τέλος ὁ Ἰωσήφ εἶπε ἀπότοια :

— Γιατὶ ἤρθες ἔδω;

— Για νὰ σὲ σώσω! τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀδελφός του.

Μὰ ὁ Ἰωσήφ ἔβρασε τοὺς ὁμοῦς του.

— Άκουσε με, ἔξακολούθησε ὁ Ζάν, ἄκουσε με... Σὲ μὴ ὥρα ἡ ἄρχιζὲ ἄρῶδον στὸ σπίτι μου καὶ στὸ σπίτι σου καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο καὶ θὰ σπληνῆθῃ.

Ἐτόνισε τίς λέξεις ἄὸ ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο μας, καὶ ἔπειτα ἔξακολούθησε :

— Ὁ Ματθίας δὲν ἔπέθανε... Δὲν σινῆλθε βέβαια άκόμα ἐντελῶς, ἄλλὰ, μέσα στὸ παραλήρημά του, προφέρῆ διαρκῶς τὸ ὄνομά μας... Καὶ ὅταν τοῦ πῆσῃ ὁ πορετῶς, θὰ μιλῆσῃ...

— Τὸ ξέρω... καὶ γι' αὐτὸ τὰ προῦβλεμα ὄλα, εἶπε ὁ Ἰωσήφ δείχνοντας τὸ ρεῦδλιερ πὸς ἦταν ἔπαινο στὸ γραφεῖο του.

— Ν' αὐτοκτονήσης!... φώναξε ὁ ἀδελφός του. Κι' ἔπειτα;...
— Ναι... ἐντελῶς...

— Καὶ πὸς θὰ σοῦ χρειάζονταν γὰ νὰ συνέλθης;

— Τρία ἔκατομῆτρια φράγκα... Καὶ δὲν ἔχω μὴ πεντάγρα... Ἐλασε τὴν πορτα τῆς γυναίκας μου... Ὑποθήκεσα τὸ συμβολαιογραφεῖο μου...
— Καὶ ἀπὸ τοῦ Ματθία δὲν μπόρεσε νὰ...
— Ὁ Ζάν στάθηκε μὴ τολμῶντας νὰ προφέρῃ τὴ λέξι «κλήρης», μὰ ὁ Ζάν κατὰλαβε καὶ τοῦ ἀπάντησε :

— Ἦρθα γὰ νὰ σὲ σώσω! εἶπε ὁ Ζάν

Μήπως φαντάζεσαι ὅτι ἡ γυναίκα σου καὶ τὰ παιδιά σου θὰ γλιωποῦν μ' αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἄμνια;

— Ἡ γυναίκα μου ἔχει τοὺς γονεῖς τῆς, οἱ ὁποῖοι θὰ φροντίσουν γι' αὐτή... Ὅσο γὰ τὰ παιδιά μου, ἀλλ ἄλῶσον ὄνομα...

— Ἰωσήφ, ἄκουσε με άκόμα μὴ φορὰ : φανὸς ἤμερος, μιλῆσέ μου μὲ εἰλικρίνεια καὶ θὰ σωθῆς...

Ὁ Ζάν προφέρε αὐτὰ τὰ λόγια μ' ἕνα τόνο τόσο βαρῶ, ὥστε ἄμέσως ὁ Ἰωσήφ ἔνοιωσε πὸς ὁ ἀδελφός του εἶχε νὰ τὸν κινήν καποια σπουδαία ἀποκάλυψη καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐ, λοιπόν! μίλησε... σὲ άκόμο, Ζάν.

— Καταστράφηκε στὸ παγινῶδι... δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναι... ἐντελῶς...

— Καὶ πὸς θὰ σοῦ χρειάζονταν γὰ νὰ συνέλθης;

— Τρία ἔκατομῆτρια φράγκα... Καὶ δὲν ἔχω μὴ πεντάγρα... Ἐλασε τὴν πορτα τῆς γυναίκας μου... Ὑποθήκεσα τὸ συμβολαιογραφεῖο μου...
— Καὶ ἀπὸ τοῦ Ματθία δὲν μπόρεσε νὰ...
— Ὁ Ζάν στάθηκε μὴ τολμῶντας νὰ προφέρῃ τὴ λέξι «κλήρης», μὰ ὁ Ζάν κατὰλαβε καὶ τοῦ ἀπάντησε :

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Κάθε άστέρη και πουλάκι και τριαντάφυλλο και χρίνο άλλους χρόνους άγαπούσα από μέσ' άπ' την ψυχή...

Τά μάγουλά σου άκούμπια στά διαά μου νά τρέξουνε μαζί τά δάκρυά μας και σφίξε την καρδιά σου στην καρδιά μου...

Θυμάσαι πόσο ήμαστε τά δυό άγαπημένα, έπαιζαμε τ' άντράγγινο, μά δέν εξυλιούστικαμε...

Μά σάν έπαιζαμε κρηφότ στα χόρτα τ' άνθιμένα, τόσο καλά μπουσάμα νά μείνουμε κρημμένα...

"Αν Ξέραν τά λουλουδιά τά καμένα τον πόνο ποζήω μέσα στην καρδιά, θάρχονταν νά κλάφονε μ' έμένα νύθρονε στο κακό μου γιατρεία...

Τά γούλια τά γαλάζια σου στ' όραίο σου ματάκι, τά κοκκίνα τριαντάφυλλα στ' άγρότο μαγονάκι...

Μέ ρυθό, μ' άστρατόθροντα άς βροχή κ' άς γιοιζή και τό χαλάζι τό βαρύ άς πέφτι όσο θέλει...

Σ' άγάπησα και σ' άγαπό, Κι' ή τρομερή σάν φτάση συντέλει του κόσμου, ακόμα θε νά φράνωνα στη συντριμμένη πλάση...

Δέν μ' άγαπάς, δέν μ' άγαπάς... Λίγο τό σνιλογίζομα, Λίγνο στά μάτια νά σέ ιδώ και βασιλιάς λογίζομα...

Μεταφρ. Α. ΜΑΤΕΣΙ

"Όχι, τίποτε!... Δέν μπόρεσα ν' άνοιξο τό χρηματοκιβώτιο!... "Ό! τόσο τό ζάλντερο! φώναζε ο Ζάν. Τώρα, άδελφέ μου, διηγήσου μου λεπτομερώς όλη την άποσίτη σου.

"Έγινε χτές τή νύχτα, στίς έντεκάμισή... Φόρεσα μά κνηγετική μπλουζά, ένα πακέτο και πήρα αυτό τό μαχαίρι κ' αυτό τό πιστόλι... Βγήκα από τό κρεβάτι κ' άπολούθηκα τον Πράσινο Λόβιο ός τό σπίτι του Ματθία... Χρήστηα τότε δυνατά την πόρτα του, φωνάζοντας: «Φωτιά!... Φωτιά!...».

"Ό Ματθίας, σ' είδε στο φως; "Όχι, γιατί ήταν πολύ σκοτάδι... Δέν μπορώ κ' έγώ νά έξηγησώ πός με γνώρισε... "Άκουσε, Ιωσήφ... Θέλω νά μοι δώσεις τή μπλουζά σου, τό πακέτο σου, αυτό τό μαχαίρι κ' αυτό τό πιστόλι...

"Ναι, είπε ο Ζάν άπλά και, δίνοντας στον άδελφό του τή δέσμη των χαρτονομισμάτων και των μετοχών, έπρόθεσε: "Πάρε αυτά... Αντιπροσωπεύουν πέντε εκατομμύρια φράγκων... Αύτή την περιουσία όλος ο κόσμος την άγνοεί... Τήν έκέρδισα στο έξωτερικό... Σού τή χαρίζω...

"Και, ενώ άφθονα δάκρυα κινούσαν άπ' τά μάτια του, έξακολούθησε, τραυλίζοντας πάντοτε: "Μά εσύ!... εσύ!... γιατί θυσιάξεσαι; "Έγώ, Ιωσήφ, ύποφέρω από πολλά χρόνια... Κανείς δέν τό ξέρει, μά άδιάρκορο... "Αν ήμουν θρησκος, από κρηφότ θα είχα γίνη μοναχός... "Ε, λοιπόν, τί με νοιάζει άν Ξήσω στο έξής σ' ένα κελί του κατήχησιν ή του μοναστηριού...

"Ό Ιωσήφ, άκούγοντάς τον, Ξέσπασε σέ λυγμούς. "Εσύ, έξακολούθησε ο Ζάν, έχεις γυναικα... Έγώ έχασα τή δική μου, και δέν άγάπησα παρά αύτήν στον κόσμο... Έχεις παιδιά εσύ... Έγώ δέν έχω παιδιά... Ο μικρός μου Πέτρος μου πέθανε... "Εσύ είσαι εύπρόληπτος στον τόπο, ένα μένα με θεωρούν σάν παρία... "Εσένα σ' άγαπούν, ένα μένα με φοβούνται... Είμαι εύτυχισμένος εσύ και μπορείς νά έξακολουθήσης νά μένης εύτυχής... Έγώ είμαι συντριμμένος από τίς συμφορές και δέν ύπάρχει έλπίς νά συνέλθω ποτέ... Καταλαβαίνεις, άδελφέ μου, καταλαβαίνεις ότι πρόβη να δεχθής αυτό που σου προτείνω...

"Ό Ιωσήφ, απαράξιδόταν από τούς λυγμούς και δέν μπορούσε νά μιλήση. "Σύμφωνοι; είπε ο Ζάν. Δέν είν' έτσι;... Πήγαινε νά μοι φέρης τή μπλουζά και τό πακέτο... Πήαινω τό μαχαίρι... "Ελα, κείνε γρήγορα, Ιωσήφ, γιατί, όπου νάσαι, θάβροθιν ό άστεινομικοί... "Ό Ιωσήφ έβγήκε έξω κ' έπειτα από μερικά λεπτά Ξαναγύρισε φέροντάς ένα πακέτο, τό όποιο έβδωσε στον άδελφό του.

Καθώς ο Ζάν του έτεινε τό χέρι κ' α τον άποχαρτησθή, αύτός έπεσε στα πόδια του κ' άρχισε νά του τά φιλή... Τότε ο Ζάν, άπομακρυνόντάς τον ήσυχα, έφυγε χωρίς νά πη λέξει... "Επειτ' από δυό μήνες, ο Ζάν Σομμερένι καταβιζαζόταν σέ είκοσι χρόνους καταναγκαστικά έργα...

HENRY CONTI

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΡΩΜΗ ΚΑΙ Η ΠΙΣΤΙΣ

"Η Ρώμη, έλεγε μά μέρα στο Γάλλο συγγραφέα Βινούν ένας φίλος του, είνε ή έδρα τής πίστωσης...

"Μάλιστα, τον διέκοψε ένεινός με έτοιμότητα. "Η πίστις όμως αύτή μοιάζει με μερικόνς άνθρώπους, τούς όποιους δέν μπορεί ποτέ κανείς νά τούς συναντήση στο σπίτι τους...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

Μιά μέρα παρουσίασαν στον πνευματόδη Γάλλο άββά ντέ Μαφύ, μά νεκροκεφαλή, ή όποία τον βεβαίωσαν ότι άνήκε στον Άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο.

"Δοξασημένος άς είνε ο Κύριος!... φώναζε ο άββάς άπαύζωμενος τό λέγοντα. Είνε ή πέμπτη ή ή έκτη κεφαλή του ίδιου άγίου που έχω την εύτυχία νά άσπάζομαι!...